

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלא' והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"אתשנ"ב

גליון נו

דבר מלכות ש"פ משפטים תשנ"ב

תוכן

"משקה" לבניית הארמון / עמ' 4

יומן מרתק מהתוועדות ש"פ משפטים תשנ"ב

האו"ם - חושך או גאולה?! / עמ' 6

הרה"ח נסים לגזיאל - משפיע במתיבתא אהלי תורה, קראון הייטס
מלמד אותנו להסתכל על עצמנו, הסובבים אותנו והעולם בראיה גאולתית

מה ההיגיון כאן? / עמ' 18

נקודת השיחה בשפה פשוטה ובהירה

כשהרצון האלוקי חודר בשכל / עמ' 20

עיון במקורות נוספים שופך אור על הנושאים המרכזיים שבשיחה

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'
שע"י תלמידי התמימים בישיבת תורת"ל המרכזית
770 - בית משיח

•
יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת בשלח תשע"ט
הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת יתרו
אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שלישי ט"ז שבט
לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:
+1(540)358-5152 • medakdekim770@gmail.com ©

תמונת כ"ק אדמו"ר שליט"א - באדיבות מערכת RebbeDrive

הציווי ל"ועשו לי מקדש" בזמננו זה

זהו דבר המובן בשכל בפשטות - שתיכף ומיד צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה, וממילא תהי' עבודת הקרבנות בשלימות.

ובמיוחד לאחר שאומות־העולם החליטו כבר את ההחלטה האמורה, ופרסמו את החלטתם בפרסום הכי גדול. והלוך ומוסיף ואור בזה הן בדיבור - בפרסום ההחלטה, והן במעשה - בקיומה במעשה בפועל. וממילא מובן בפשטות - שתיכף ומיד צריכה לבוא הגאולה ביחד עם קיום הציווי ד"ועשו לי מקדש";

ועוד יותר מזה לא מובן - מדוע עדיין לא באה הגאולה, ועדיין לא קבלנו את הציווי - ביחד עם הנתינת־כח - ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" כפי שזה שייך לזמננו זה - בבנין בית המקדש השלישי!...

ביכולתו של יהודי לשנות סדרי בראשית

ואז גם הר"ח יהי' ראש־חודש אמיתי, כיון שהוא יהי' לאחר קיום היעוד ד"הם עתידים להתחדש כמותה" בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

ובפרט שזהו ר"ח אדר, "דבריא מזלי". ומובן, שענין זה ישנו גם באדר א', כדמוכח מדברי המשנה "אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא כו", היינו, שבכל שאר הענינים אדר א' שוה לאדר ב', דאם־לא־כן תיקשי כלשון הגמ' בכמה מקומות - "מאי שייר דהאי שייר".

ועוד ועיקר - שתיכף ומיד נעשה ה"שייר" האמיתי, שמשיירים את כל עניני הגלות!

ואפילו בנוגע לענינים ששייכים דוקא לאדר ב', מצד הענין ד"מיסמך גאולה לגאולה" (גאולת פורים לגאולת פסח), הרי בכחו ויכולתו של יהודי ע"י עבודתו לשנות ולהפוך סדרים! ובמילא, הוא פועל את כל הענינים דאדר כבר באדר ראשון!

וכפי שרואים זאת מיד משנולד, שאע"פ שעל־פי הסדר, הנה לכל־לראש יש בו את הנפש הבהמית, ורק אח"כ מתלבשת בו ג"כ הנפש האלקית, הרי, ביכולתו של יהודי לשנות סדר זה, ע"י ה"שיר המעלות" שתולים בקרבנו וע"י ברכות הוריו וכו', שזה פועל את המשכת וגילוי הנפש האלקית מיד משנולד!...

”לא ישא גוי אל גוי חרב”

בשעה 1:42 לערך ירד כ”ק אדמו”ר שליט”א להתוועדות. אחרי ברכת בופה”ג ו”מזונות” ניגנו (כרגיל לאחרונה) ”עס קומט שוין די גאולה”, וכ”ק אדמו”ר שליט”א ענה ”לחיים” לקהל, ולפתע עודד את השירה כמה פעמים בעוז ובהתלהבות רבה בידו הק’ השמאלית, וגם אח”כ המשיך לעודד מידי פעם בתנועות חזקות לעבר הקהל, ובמיוחד לעבר ר’ זושא שי’ ריבקין שישב על בימת ההתוועדות (וכן עודד לעברו כמה פעמים במשך ההתוועדות). באמצע הניגון נתן חתיכת ”מזונות” לילדי שארף שיחיו.

שיחה א’ ארכה כ-10 דקות, ובה המשיך בענין שדיבר בשיחת יום חמישי, ובמיוחד שבעש”ק זה התאספו מנהיגים ובאי כח ממדינות בחצי כדור העליון והתחתון, והכריזו בפומבי שבמקום להשתמש עם כסף לעניני נשק וכיו”ב ינצלו כסף זה עבור ענינים טובים, מזון וכו’, כמ”ש ”לא ישא גוי אל גוי חרב וגו’”. אחרי שיחה זו שתה מהכוס וטעם מה”מזונות”. ניגנו את מארש נפוליון, וכ”ק אדמו”ר שליט”א עודד את השירה כמה פעמים.

שיחה ב’ ארכה כ-12 דקות, ובה דיבר אודות ה”מלוה מלכה” של גמ”ח ”שומר שבת” שמתקיים במוצש”ק. בהמשך הזכיר אודות העלי”מ מלמטה למעלה להכריז על המלוה מלכה: ”מיט אַ לבוש מיוחד” [= עם לבוש מיוחד] (הכוונה לשטררימל - כהוראת כ”ק אד”ש מה”מ לפני כמה שנים), ו”ראובן ושמעון סלקין” בגאולה [והי’ יותר מרמז בהזכרת שמו של מנהל הגמ”ח].

אחרי שיחה זו עלה ר’ שמעון שי’ גולדמן (יו”ר הגמ”ח) על יד הבימה לקבל ”לחיים” (ושלא כרגיל מידי שנה - שעולה יחד עם כל שאר מקבלי המשקה). הריל”ג ניגש והניח את הבקבוק (בתוך השקית) על השולחן, וכ”ק אדמו”ר שליט”א פתח את הבקבוק ומזג לכוסו ואח”כ מזג מהכוס להנ”ל שלוש פעמים ונתן לו ג”כ חתיכת ”מזונות”.

הנ"ל הכריז אודות ה"מלוה מלכה",
ואח"כ סיפר סיפור (כרגיל) - אודות ר'
נחום מצ'רנוביל, ובמשך הזמן ענה כ"ק
אדמו"ר שליט"א "לחיים" לכמה, תוך
כדי שמקשיב לסיפור.

כשסיים הנ"ל את הסיפור, התחיל
כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון

ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ועודד את השירה בחוזק.

שיחה ג' ארכה כ"ט דקות, ובה דיבר על ההוראה לפועל ע"י עשיית מקדש בתוך
עשר כחות הנפש של כ"א וגם להשפיע על בני הבית וכו'. אחרי שיחה זו ניגנו
"שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כו"כ פעמים בחוזק ובעיקר
בתנועה שבסיום הניגון.

שיחה ד' ארכה כ"ז דקות, ובה דיבר אודות הקביעות בימי החודש - ז"ך בחודש.
אחרי שיחה זו ניגנו את הניגון ד"ויהי בימי אחשוורוש", וכ"ק אדמו"ר שליט"א
עודד את השירה מפעם לפעם. באמצע הניגון ניגש ר' אליעזר שי' ננס וביקש ברכה
וכו', וכ"ק אדמו"ר שליט"א השיב: "אמן, בשורות טובות, הצלחה רבה, הצלחה
רבה" (ב"פ). כמו"כ הורה למשב"ק ר' שלום בער שי' גנובורג לומר "לחיים".

שיחה ה' ארכה כמה דקות, ובה דיבר אודות הספר שי"ל ליום ה"שלושים" של
ר' משה יצחק העכט ע"ה.

הריל"ג העמיד 13 בקבוקים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מזג מכל בקבוק לכוסו
ואח"כ מזג לרבים מהמקבלים מהכוס שלו (שלא כרגיל), וכשגמר את מה שהי'
כוס מזג מא' הבקבוקים שוב לכוסו - ולחלק מזג מהבקבוק (כרגיל).

אחרון הלוקחים הי' ר' זושא שי' ריבקיין - עבור הנחת אבן הפינה לבניית
הארמון לכ"ק אדמו"ר שליט"א בכפר חב"ד וגם לו מזג כ"ק אדמו"ר שליט"א
מכוסו ובירכו: "הצלחה רבה".

אחרי החלוקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן (שוב) את ניגון ההקפות לאביו
הרלוי"צ ז"ל, תוך שמעודד את השירה בידו הק'. על הקטע הידוע חזרו 10
פעמים תוך שכ"ק אדמו"ר שליט"א מעודד בחוזק רב בתנועות גדולות וסופר עם
אצבעותיו הק'. אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה
בשעה 3:17 לערך.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ג, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכך שבשיחה

להסתכל על העולם במשקפיים של התורה

הרה"ח ניסים לגזיאל - משפיע במתיבתא אהלי תורה, קראון הייטס

**"התחלת פעולתו של משיח"
או "לאומים יהגו ריק"?!"**

אין צורך להרחיב במילים על הייחודיות של הדבר מלכות של השבוע. הרבי מלך המשיח נותן לנו לראות עין בעין את הגאולה. לראות באירועים שקורים בעולם, בשינויים בין מעצמות וממלכות - את היד האלוקית שמכוונת את כל האירועים, ויתירה מזה - את "פעולתו של מלך המשיח על העמים"; וכמובן הפרט העיקרי - שלא רק שמלך המשיח כבר נמצא בעולם, וקיבל את תפקידו, אלא גם פועל בגשמיות העולם לקראת הגאולה האמיתית והשלימה.

אם נעיק מבט לעומק השיחה, נשים לב לדבר מוזר לכאורה בדוגמא אותה הרבי מביא לפעולתו בעולם: הסכם ביטול כלי הנשק בין רוסיה לארה"ב, שנעשה ע"י ארגון האו"ם. הרבי מעניק חשיבות גדולה לארגון זה כהתחלת ימות המשיח, וכפי שמדגיש הרבי בהערה (26) את הקשר הישיר בין השלבים השונים בפעולתו של מלך המשיח להתייסדות ופיתוח הארגון.

אין התעלמות
מהיפך הטוב -
אלא פשוט נתינת
מלוא העוצמה
האמיתית שקיימת
בטוב שקיים
בנו, באחרים
ובעולם. זו נקודה
חשובה ביותר
לכל אחד מאיתנו,
בהסתכלות על כל
הענינים שסביבנו

לכאורה, זהו דבר מפליא. בדרך כלל, הגישה שלנו לארגון האו"ם אינה כה חיובית - איננו מסתכלים על הארגון כמייצג משיח, או אפילו מייצג אהבת ישראל... אדרבה - רוב החלטותיהם הם נגד ישראל, נגד שלימות הארץ וכו' וכו'.

יתירה מזה, הרבי עצמו מתייחס בכמה מקומות לארגון זה באופן שלילי. בשיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א הרבי מדבר בשיחה חריפה מאוד על החלטות הארגון, וע"פ הפסוק "לאומים יהגו ריק", "כל ריגושם אינו אלא לריק", מבאר הרבי שאין להתפעל מהם כלל.

ידוע גם שכאשר הגיע מר בנימין נתניהו לקבל ברכה על התמנותו כשגריר בארגון האו"ם, הרבי התבטא שהוא הולך לבית שבו ישנו חושך גדול ותפקידו יהיה לא להתפעל מהם ולהדליק נר של אמת שינצח את החושך.

רואים פה התייחסויות מנוגדות לחלוטין לארגון זה: אם הארגון מלא כל כולו בשקר, כל ענינו הוא "לאומים יהגו ריק", והיחס אליו מתבטא בחוסר התפעלות ממנו - איך אפשר להביא מארגון שכזה דוגמא להתחלת פעולתו של מלך המשיח בעולם!?

50% מול 50%, או 100% מול 100%

נחدد מעט את הגישה של הרבי לארגון האו"ם. הרבי לא מתעלם מהבעיות באו"ם; כשצריך, הרבי מוחה על כך בריש גלי ובחריפות רבה, מסביר את הגישה הנכונה אליהם כשהם מתנגדים לעם ישראל, ולא מתפעל מהם בשום פנים. ועם זאת, אין זה בסתירה כלל לכך שהטוב שבארגון הוא טוב אמיתי, לכך שכאשר הארגון מסייע לאנשים ואומללים הרי זה מעשה חסד אמיתי, וכשהם מובילים להסכם ביטול כלי נשק - הרי זה "פעולתו של מלך המשיח". לא פחות!

היו כאלו שיסתכלו על הענין לפי הדוגמא הידועה מכוס המלאה בחציה: יהיה מי שיסתכל על החצי המלא, יהיה מי שיסתכל על החצי הריק, אבל כל אחד משניהם יצטרך להודות שאין כאן טוב או רע מוחלטים - אלא טוב מעורב ברע, או רע מעורב בטוב.

הרבי לעומת זאת קובע ברורות: המלא הוא מלא, והריק הוא ריק. אין שום צורך לערבב בין השניים! זה שהטוב הוא טוב - זה ב־100%, ועד כדי שהוא הוכחה לפעולת משיח בעולם; וזה שהרע הוא רע - זה גם ב־100%, וצריך לא להתפעל ממנו ולבטל אותו.

נקודת ההסתכלות: הטוב הוא דבר מוחלט

הנקודה הזו צריכה לשנות לנו את ההסתכלות, על עצמנו ועל העולם. פעמים רבות אנחנו מסרבים לקבל נקודות חיוביות מסויימות, הן בעצמנו והן בסובבים, כי הדבר אמנם קיים - "אבל..." עשיתי משהו טוב, אבל יש בי עדיין רע. פלוני עשה פעולה חיובית מסויימת - אבל הוא לא מתחיל להיות מושלם, ואדרבה. העולם רובו טוב, אבל יש בו מציאות של רע... וכו' וכו'.

הרבי מלמד אותנו להסתכל על העולם בצורה גאולתית. יש בעולם טוב? הוא לא מעורב ברע! יש בנו טוב? אז זה טוב במאה אחוז! הטוב הזה, הוא גילוי הנשמה שבנו והוא אמיתי ומושלם כמותה; הטוב הזה שבעולם, הוא גילוי ופעולת מלך המשיח בעולם.

זה חידוש עצום: אין פה שום התעלמות מהיפך הטוב, ואפילו לא חוסר שימת הדגש עליו - אלא פשוט נתינת מלוא העוצמה האמיתית שקיימת בטוב שקיים בנו, באחרים ובעולם. זו נקודה חשובה ביותר לכל אחד מאיתנו, בהסתכלות על כל הענינים שסביבנו. היא משנה לנו לחלוטין את כל התמונה.

לסגל לעצמנו הסתכלות תורנית

מכך אנחנו מגיעים לנקודה נוספת שאפשר לחדד בשיחה: מה המקור להסתכלות כזו? מה בסיס השוני שנותן את האפשרות להסתכלות גאולתית כזו? והתשובה לכך היא: "אף אלו מסיני". הדרך להגיע לכך הוא ע"י שמשנים את היחס שלנו לעולם מהסתכלות רגשית/אנושית, להסתכלות תורנית.

זה שאנחנו מסתכלים ורואים בכל דבר את הרע שבו - מה שגורם לנו להיות בעצבות ולא בשמחה - הוא בגלל שאנחנו מסתכלים על הדברים בצורה אנושית, על ההשלכות והתוצאות הרגשיות

עצם זה שיהודי
מתבונן בכך
שהגאולה באה
תיכף ומיד ממש,
ובכך שניתנה לו
היכולת להתחיל
כבר עכשיו
להידבק בקב"ה כמו
בגאולה - זה עצמו
נותן חשק מיוחד
ודביקות בתפילה

שייגרמו ממנו. התורה לעומת זאת היא לא אנושית - היא דבר ה'. היא לא משנה את התפיסה שלה על דברים בגלל רגשות אישיים. לכן אם מסתכלים על דברים מנקודת המבט שלה, הכל משתנה.

הסתכלות רגשית או אנושית קובעת שבכל טוב מעורב רע ובכל רע מעורב טוב. ממילא, האדם לא יראה את הגאולה שנמצאת ממש מול עיניו, ולא יהיה בשמחה.

לכן כל הדגש בשיחה הוא שהכל מגיע מ'סיני', מהקב"ה. אם ההסתכלות שלנו על עצמנו, על כל דבר בעולם ואפילו על העולם עצמו, תהיה הסתכלות תורנית - נראה איך נקודת המבט שלנו משתנה, ונראה את הטוב בעולם באופן מוחלט.

תכל'ס, איך מסגלים את המשקפיים התורניות?

בהמשך לכל זה מגיעה הנקודה השלישית: הדרך להגיע להסתכלות תורנית, היא ע"י לימוד התורה עצמו.

ידוע הסיפור שבאותה שנה דיבר הרבי רבות על לימוד עניני גאומ"ש, והיו בחורים שרצו להפסיק ללמוד את המסכת הנלמדת באותה שנה - בבא בתרא, וללמוד מסכתות 'גאולתיות' כמו זבחים ומנחות. הרבי בשיחה מדבר על עניני הגאולה שבמסכת בבא בתרא, מגלה בה עצמה את נקודות הגאולה.

הלימוד מזה הוא, שכשאני מוסיף בלימוד התורה - אני מוצא את הגאולה בכל פרט בתורה. כיון שההסתכלות שלי היא תורנית - אני מוצא את הגאולה גם בדבר 'שלילי' כביכול, כמסכת בבא בתרא, מסכת של נזיקין. וכך יהיה גם בכל דבר ובכל פרט בעולם - כשאני מוסיף בלימוד התורה, ומסגל לעצמי את ההסתכלות שלה, אני יפריד בין הטוב והרע וימצא את הגאולה בכל פרט בעולם.

לפי זה יוצא שלכל אורך השיחה הזו, הדבר מלכות הזה, הרבי מדבר על נקודה אחת ונותן לנו את כל ה"כלי עבודה" איך להגיע אליה:

צריך להסתכל על העולם בראיה גאולתית/תורנית טהורה: גם בדברים המעורבים טוב ורע צריך להפריד ביניהם, לתת את היחס הנכון לרע ולא להתפעל ממנו, ולעומת זאת את היחס המתאים לטוב. לדעת שהטוב הזה הוא טוב מוחלט שמורה על התקרבות הגאולה.

לאחר מכן הרבי מאריך לתת לנו את הכלים להגיע להסתכלות כזו, שזהו דבר אחד ברור ומוחלט: תורה. לימוד התורה משנה את טבע האדם, וכשהאדם מסגל את ההסתכלות הנקיה שלה על העולם, הוא יראה בכל דבר בעולם (גם דברים שליליים בחיצוניות), ובכל דבר בתורה - את הגאולה שבו.

“דרך הלימוד” של סף הגאולה בדבר מלכות ש”פ משפטים תשנ”ב

א

כאשר רב מלמד את תלמידו, משפיע הרב לתלמיד בשני ענינים: (א) הלימוד והידיעות בענין הפרטי שאותו הוא מלמד. (ב) הקניית דרך הלימוד המתאימה לחושי השכל של הרב.

לתלמיד ניכרת בגלוי בעיקר ההשפעה הראשונה, הידיעות הפרטיות, ונדרשת ממנו יגיעה כדי למצוא את דרך הלימוד של הרב הטמונה בהן. לשם כך הוא נזקק לארבעים שנה, שרק אחריהן “קאי איניש אדעתיה דרביה” - “עומד על סוף דעתו וחכמת משנתו”!

בשיחה הנפלאה דש”פ משפטים תשנ”ב, אפשר לראות רק כיצד מוסר לנו אדמו”ר מלך המשיח שליט”א ידיעה בענין פרטי, ומראה לנו את משמעותו של מקרה אחד מסויים שאירע בשעתו.

אמנם, אפשר להעמיק יותר ולראות כיצד בשיחה זו מעביר לנו אד”ש “דרך בלימוד”, שכאשר נשתמש בה נוכל לראות את הגאולה בכל דבר וענין, בדיוק כפי שהוא שליט”א רואה (במיוחד לאור דבריו הק’ שכבר ישנה השלימות של “קאי איניש אדעתיה דרביה”, וניתנו לנו ה”לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע” כדי לעמוד על סוף דעת רבינו בכלל, ולקלוט את עניני הגאולה בפרט²).

ב

מהתבוננות במהלך השיחה, ניתן (בדרך אפשר) לחלקה בהתאם לחלוקה הנ”ל: בסעיפים א-ג’ מלמד אד”ש את הידיעה הפרטית - המקרה שאירע באותם ימים

(1) ראה בכל הנ”ל לקו”ש חל”ד שיחת תבוא ג’, וש”נ.

(2) ראה דבר מלכות ש”פ נח תשנ”ב ס”ט. ש”פ וירא סי”ג. ש”פ ויצא סי”ח. ועוד.

ושייכותו לגאולה. ומסעיף ד' ואילך, מראה לנו אד"ש את שיטת לימודו, כלומר, מהם היסודות המובילים למסקנות שאותן הציג בסעיפים הקודמים, ומהי צורת החשיבה שעומדת מאחוריהם.

ומכאן ואילך, ניתן לחלק את המהלך בשיחה לארבעה שלבים:

א) היסוד - סעיפים ד"ה: היסוד שממנו מתחיל כל המהלך, הוא הידיעה ש"מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני" - כל האפשרות לחוקי השכל וההיגיון, ולעולם הזה הגשמי הכפוף לחוקים אלו, הכל מתחיל אך ורק מרצון הקב"ה. יהיה זה שטחי להסתכל על הענינים אך ורק בהיגיון של שכל אנושי, ומוכרחים להבין שיש משהו מעל להיגיון שמוליד אותו - הרצון האלוקי.

ב) המסקנה לגבי המקרה הנידון - סעיף ו': לפי האמור, כשרואים מאורע כמו פגישת ראשי המעצמות, יהיה זה שטחי לנסות לפרש אותו על פי שכל אנושי ותו לא. היסוד הנ"ל מכריח שמה שהוביל אליו הוא ענין אלוקי, תהליך גאולתי שקורה בעולם - פסק התורה אודות משיח.

ג) התוצאה ברגש הלב - סעיף ט': [לאחר סעיפים ז"ח, בהם מקשר הנ"ל לפרשה ולפירושה בתושבע"פ בסדר נזיקין, ממש"ך:] אדם המתבונן במאורע הנ"ל ורואה כיצד עניני הגאולה מתחילים להתגשם בעולם - אינו מסוגל לקלוט כיצד הגאולה מתעכבת, ומתמלא בפליאה וצער: "היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות!?! ... עד מתי!?!..."

ד) התוצאה למעשה - סעיף י': תמיהה וצער זה מניעים את האדם לפעול ולעשות ככל יכלתו "בהענינים שמקרבים ומזרזים ומביאים בפועל ממש את הגאולה".

ג

כאשר מתבוננים ולו מעט במהלך השיחה הנ"ל, רואים כיצד ארבעת השלבים הללו הם בעצם ארבעה עקרונות כלליים ב"דרך הלימוד" שלפיהם נדרש יהודי להתבונן ולחיות בתקופתנו - סף הגאולה (כמבואר באריכות בשיחות רבות בדבר מלכות³):

א) היסוד: היסוד הראשון שרק על ידו יכול יהודי לחיות כמתאים לתקופה, הוא ההכרה בכך ש"אף אלו מסיני" - שכל ענין בעולם הוא ביטוי לרצון ה' כאמור

3) ולהלן יצויינו מעט מהם, כטיפה מן היסוד, ותן לחכם ויחכם עוד.

בתורתו; וזהו השינוי העיקרי שצריך יהודי לחולל בהסתכלות שלו (מאז גילוי החסידות בכלל, ובפרט) בתקופה זו - ההכרה המוחלטת ב"אין עוד מלבדו"⁴.

[ולכן מודגש כל כך הרבה בשיחות⁵ התקופה הצורך בלימוד התורה וקיום המצוות בכלל, ובמיוחד לימוד פנימיות התורה, כדרך לחיות עם כל הענינים המיוחדים לתקופת סף הגאולה - מכיון שמבלי שיהודי יחיה כל הזמן עם "אין עוד מלבדו", לא שייכת אף טעימה מעניני הגאולה. ואין להאריך בדבר הפשוט].

ב) המסקנה לגבי האירועים בעולם: לאחר שיהודי מפנים היטב את היסוד, ש"אין עוד מלבדו" - הוא רואה בכל דבר וענין (הן בתורה⁶, והן באירועי העולם) כיצד הוא מבטא את הענין העיקרי שהתורה מעידה עליו בזמננו - ההתקרבות לגאולה האמיתית והשלימה.

ג) התוצאה ברגש הלב: ע"י ההתכוננות האמורה האדם "רואה" בעיני שכלו בכל עניני העולם את האלוקות שבהם, ממש כמו במצב הגאולה. וממילא, הוא אינו מסוגל לעכל כיצד מתעכבת הגאולה, ועדיין לא רואים בפועל ממש את האלוקות שבכל דבר⁸.

ד) התוצאה במעשה בפועל: הצער והתמיהה על עיכוב הגאולה מעוררים את היהודי לעשות ולפעול ככל יכלתו להביא את הגאולה בפועל ממש.

הת' מנחם מענדל שי' הכהן רייכמן

ישיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

4) ראה באריכות דבר מלכות ליל שמח"ת תשנ"ב, אודות החידוש בעבודה של "אין עוד מלבדו" דוקא כעת על סף הגאולה.

ואולי יש לקשר זה גם להמבואר בדבר מלכות ש"פ פנחס תנש"א, שהיסוד והאפשרות לחיות באופן של "עשה כאן ארץ ישראל" (גם בזמן הגלות לחיות כבגאולה) - הוא בעקבות ההכרה בכך שהמצאותנו במקום ומצב הנוכחי היא בהשגחה פרטית ובכוונה. ועד"ז בש"פ תשא תשנ"ב, שהיסוד והאפשרות לקלוט שגם שלב הב' (הירידה בעולם) הוא חלק ומוליך לג' (הגאולה) - הוא בעקבות ההכרה בכך שזהו שלב שנקבע ע"י הקב"ה. ודו"ק.

5) ראה דבר מלכות ש"פ ואתחנן תנש"א ס"א. ש"פ שופטים תנש"א ובפרט בסי"ב. ש"פ ויצא תשנ"ב ס"ח"ט. ועוד.

6) ראה ש"פ מקץ תנש"א ס"י ואילך. דבר מלכות ש"פ אחו"ק תנש"א הערה 120. ש"פ עקב תנש"א ס"א. ועוד.

7) ראה דבר מלכות ש"פ אחו"ק תנש"א סוסי"ג. יחידות מוצאי י"טכ' כסלו תשנ"ב סוסי"ה.

8) שלב זה (והבא אחריו) מתבארים בהרחבה גדולה בדבר מלכות ש"פ וירא תשנ"ב. ע"ש. ויש לקשר גם לד"ה ואתה תצוה תשמ"א ס"ט.

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

התחלת גילוי הגאולה בזמננו אצל נשיא הדור

(גיליון נ"ג - פרשת בא, צריך עיון - ג; ד)

בר"מ ש"פ בא תשנ"ב מבאר כ"ק אד"ש מה"מ היכן אנו נמצאים בשלבי הגאולה. ונקדים את מהלך השיחה בקיצור:

בתחילת פרשתנו (בא) מתחיל מעין והתחלת גאולת מצרים (ס"א). הקב"ה נותן למשה רבינו לזמן קצר את מעין הגילוי הנעלה שעם ישראל יקבל במתן תורה (וזה גם גורם שיתרפא לזמן קצר מגימגומו, שקרה עקב אי חיבור בין הגילוי לגוף) (ס"ו).

כתוצאה מהגילוי למשה נמשך לבנ"י כח לקבל את הגילוי של מתן תורה (בפשטות - מצד שמשה כולל את כל אנשי הדור, יחידה הכללית, ממוצע המחבר). ואולי ניתן לומר שזה גם נתן את הכח לפעול במצרים את השינוי שיהי' נשיאת חן (ע"פ ס"ט).

במתן תורה עם ישראל קיבלו לפי שעה את הגילוי המיוחד של התגלות העצמות כנשמה בגוף גשמי, כשהכח לחיבור נמשך בעיקר ע"י התורה ומצוות שהם גם בלי גבול שנמשך ומאחד בגבול (ס"ח).

וע"ד מה שהיה בזמן יציאת מצרים, כך זה גם אצלנו:

נעשה כבר מעין והתחלת הגאולה העתידה⁹. נשיא הדור מתחיל לקבל את הגילוי של הגאולה בקבלת נשיאותו; אלא שאצל משה רבינו כשהתחיל לקבל את הגילוי עדיין לא נרפא לגמרי (וכמו שראו אצל אדמו"ר הרי"י¹⁰), אך אצל נשיא דורנו מהרגע שהתחיל לקבל את הנשיאות והתחיל להמשך הגילוי, כבר לא שייך ענין של "אתפריעו" שלא בתור נשמה בגוף¹⁰ (ס"ב-ג).

9 ענין זה מבואר בריבוי עצום משיחות הדבר מלכות, ראה לדוגמא: ש"פ שופטים תנש"א. ש"פ משפטים תשנ"ב. ועוד.

10 ומדוייק הלשון בשיחה שם, שבהתחלה מדבר בלשון יחיד ("בהיותו למעלה מזה") - כאשר מדבר על נשיא הדור, שכבר התחיל לקבל את הגילוי וחיוויו הם נצחיים; וכשמדבר על הגילוי לכל

וכתוצאה מהגילוי לנשיא הדור גם הנשמה רואה את גילוי הגאולה וזה נותן את הכח להחדיר את הגילוי גם בגוף הגשמי, ובגאולה השלימה עם ישראל יקבל את הגילוי עצמות כנשמה בגוף בשלימות (ס"א); כשהכח והדרך להמשכת הגילוי תהי' בעיקר ע"י התורה חדשה, שמישיח ילמד באופן של ראייה.

ע"פ כל הנ"ל, ניתן לתרץ את השאלות שהובאו בגליון פרשת בא, במדור מריך עיון:

(א) מה שהקשו שם (אות ג), מה הקשר בין קבלת הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" לבין הגילוי של תורה חדשה:

ע"פ הנ"ל מובן שההדגשה היא דווקא על התורה חדשה, שכאשר משיח ילמד אותה לבני' בכחינת ראייה, זה יתן את הכח שהגילוי של "בא אל פרעה" יחדור בשלימות בעם ישראל - כנשמות בגוף (ע"ד מה שהיה אצל משה רבינו, שבמתן תורה דוקא המשיך את הגילוי של "בא אל פרעה" שהיה רק אצלו - לכלל ישראל).

(ב) וכן מה שהקשו (אות ד) האם המצב שישנה שלימות הגאולה רוחנית היה קיים בכל הדורות, והחידוש של דורנו הוא שניתן לראות זאת בגשמיות, או שגם ענין זה (גאולה רוחנית בשלימות) זהו חידוש של דורנו:

ע"פ הנ"ל ניתן לומר שאכן החידוש בדורנו הוא בעיקר לגבי הנשמה - שבדורות קודמים הנשמה לא יכלה לקבל את הגילוי הנעלה בכל דרגותיה, כפי שהיא נשמה בגוף (שבפשטות משמע שגם כל נר"נ חדורים בגילוי), ובדורנו היא כן (יכולה ו)מקבלת גילוי זה, וממילא חסר רק שנרגיש זאת גם בעניינים הגשמיים של הגוף.

עפ"ז יש להוסיף ולבאר גם מה שאומר אד"ש בשיחת השבוע שלאחר מכן (ד"מ ש"פ בשלה ס"ט) אודות אופן התפילה בזמננו, שיש להתפלל מתוך חיות בקול ובשמחה, והרי השמחה שייכת רק כשישנו גילוי של הענין בפועל ממש" - שזהו מכיוון שהתחיל הגילוי של הגאולה אצל נשיא הדור (כנ"ל), וע"כ כחלק מגילוי הגאולה שאצלו, ניתן גם לנו הכח להתפלל באופן זה. וכ"ז פשוט, ולא באתי אלא להעיר.

הת' מנחם מענדל שי' גרומן

ישיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

ישראל (כדלהלן בפנים) אומר בלשון רבים.
11) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' רמז. וש"נ.

דירה בתחתונים בפנימיות - בעיקר בישראל

(גיליון נ"ה - פרשת יתרו, מראי מקומות)

בגליון דש"פ יתרו נתבאר במדור מראי מקומות, שהדירה בתחתונים בפנימיותה נעשית דווקא אצל בני"י, אלא כיון שזה נפעל בהם ע"י העבודה בעולם, על כן הוא נעשה חלק מזה ונפעל גם בו הדירה בתחתונים בפנימיות. וזהו החידוש שנתבאר בשיחת ש"פ יתרו תשנ"ב מס"ז ואילך; וכפי שמבאר זאת בארוכה גם בקונטרס כ"ב שבט - "בך יברך ישראל".

וראיתי להעיר, שנקודה זו נתבארה לראשונה (לכאורה) בהערה 42 בשיחת ש"פ חוקת תשמ"ח, ששם מביא את המבואר בלקו"ש חי"ב² (ובכ"מ) שעל אף שבכללות מבואר ש"היש הנברא הוא היש האמיתי" - יש בזה חילוק בין כל הנבראים לבין נש"י: שבכל הנבראים - זה שמציאותם היא העצמות, הכוונה בזה שהעצמות מהווה אותם ובלעדו אין להם מציאות, ולכן אין מציאותם אמיתית. אך בנש"י - מציאותם גופא היא העצמות, בחי' יש האמיתי.

ועל כך מוסיף ומחדש בהערה שם - שי"ל שהדירה בתחתונים בפנימיותה נפעלת (מלבד בישראל) גם בעולם; אלא שההבדל בין העולם לישראל, הוא שאצל ישראל זה קיים מלכתחילה - מתחילת בריאתם, ואילו בעולם זה מתגלה ע"י ישראל. עיי"ש.

ולוסיף, שנראה שכאן בשיחה מוסיף ומבאר יותר ממ"ש שם:

בהערה 31 שם בשיחה (בקשר לחידוש שבגאולה, שיהיה "אין עוד מלבדו") מבאר את החילוק בין "אין עוד" (ששולל לגמרי מציאות הנבראים), ל"אין עוד מלבדו" (שרק בלעדו אין עוד, אך עמו יש מציאות). ועל כך מציין "וראה לקמן הערה 42" (היא ההערה הנ"ל).

וגם בקונטרס בך יברך ישראל, לאחרי שמבאר שמציאות היש הנברא הוא היש האמיתי, מביא (בהערה 46) ביאור זה בהחילוק ד"אין עוד" ו"אין עוד מלבדו", אך מוסיף פירוש עמוק יותר, התואם יותר את המבואר בגוף השיחה אודות החיבור בין "עשר" ו"אחד עשר".

זולה"ק: "ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין עוד" מציאות (אפילו "עמו"). עכלה"ק.

(12) ע' 75, הערה 30.

ומוכן למעיין, שדווקא הפירוש השני (שהתחדש בקונטרס כך יברך ישראל) הוא זה שתואם עם המבואר בהערה 42 שם, שגם בעולם נעשית הדירה בפנימיותה, מצד וע"י נש"י.

הת' דוד משה שי' גרוסמן

פעולת משה באמירת הדברות האחרונות

(גליון נ"ה - פרשת יתרו, צריך עיון - ב)

א

בגליון ש"פ יתרו, במדור צריך עיון, הוקשה - שבשיחת ש"פ יתרו תשנ"ב, לכל אורך השיחה מבאר כ"ק אד"ש מה"מ שפעולת משה בעשרת הדברות האחרונות היא להחדיר גילוי (מוגבל) בתחתונים; ואילו בסוף סעיף ח' משמע שמשה בדברות האחרונות פעל את חיבור ב' הקצוות - הגילוי הבלתי מוגבל שיחדור בתחתונים.

ואולי י"ל לומר הביאור בזה, שאכן אמירת הדברות האחרונות ע"י משה מצ"ע פועלות רק את הקבלה בתחתונים, ובמילא ממשיכות רק גילוי מוגבל; אבל מפני שקדמו להם הדברות הראשונות שנתנו הכח הבלתי גבול, הדברות האחרונות פעלו שכח זה יתקבל בתחתונים.

ב

אך נראה עוד להקשות בעניין זה, דהנה ידוע שכל הענינים נמשכים דוקא ע"י משה - בתור ממוצע המחבר, וא"כ אינו מובן כיצד שמעו בנ"י את הדברות הראשונות (ועכ"פ את שתי הדברות הראשונות) ישר מפי מהקב"ה ושלא ע"י משה?

ויש להקדים דיוק בלשון השיחה (סעיף ה'), שמבאר שתכלית השלמות היא שמתגלה העצמות עצמו ומתקבל בתחתונים "לא כפי שנמצא במשה בתור ממוצע המחבר". וזוה מובן, שהגילוי שבדברות הראשונות הוא למעלה ממשה כפי שהוא מתלבש בתור ממוצע המחבר.

וא"כ, נמצא שיש במשה ב' בחינות: א) דרגתו של משה בעצמו, שזוה למעלה מבחינת ממוצע המחבר. ב) ממוצע המחבר.

והנה דרגא הב' (שלמעלה ממוצע המחבר), ניתן לבאר עפ"י המובא בלקו"ש חלק ט"ז (שיחה ב' לפרשת יתרו), דוה שכנ"י יכלו לשמוע את הדברות הראשונות מהקב"ה עצמו, וזה מפני שמש"ה העלה את בני" לדרגתו, ולכן כשם שמש"ה יכול לשמוע את הקב"ה עצמו כך יכלו בני". אלא שהי' זה ע"י שרומם את בני" לדרגתו, ולא כפי שהם מצ"ע, ולכן אח"כ מש"ה הי' צריך לרדת ממדרגתו כדי להיעשות ממוצע המחבר, כדי שהדברות יתקבלו אצל בני" מצ"ע.

וא"כ משמע, שגם שמיעת דברות הראשונות היו ע"י מש"ה כמו שהוא למעלה מבחינת ממוצע המחבר (דרגא הא'), אלא שאחר כך - בכדי שיחדור בבני" מצד עצמם - ירד מדרגתו להיות בבחינת ממוצע המחבר (דרגא הב').

ומה שדרושים ב' הדרגות הנ"ל במשה - י"ל ע"פ מה שנתבאר בד"מ ש"פ צו תנש"א, שכדי להמשיך אלוקות בעולם דרושים ב' ענינים:

א) כח בלתי מוגבל, שלכן יכול לימשך גם לתחתון ביותר; אך מכוון שהוא שלא בערך לתחתון אינו מתקבל בו בפנימיות עד שבמשך הזמן יכול להסתלק (בחינה הא' במשה).

ב) כח מוגבל שבערך לעולם, ולכן מתקבל בו בפנימיות ובקביעות (בחינה הב' במשה).

וב' ענינים אלו נפעלים ע"י ב' הבחינות במשה - "משה" ו"איש האלקים": מצד היותו "משה" ממשיך את כח הבלי גבול, ומצד היותו "איש האלקים" פועל שיתקבל בפנימיות.

ג

ע"פ כל זה יש לתרץ הקושיא הנ"ל:

הדברות האחרונות נאמרו ע"י משה כפי שהוא במדרגת "איש האלקים" - שפועל שהאלוקות תתקבל בפנימיות התחתונים, אלא שהמשיך ג"כ את המדרגת הבלתי מוגבלת מבחינת "משה" - למעלה ממוצע המחבר.

ולכן אף שהדברות האחרונות נאמרו ע"י משה (שזהו לכאורה רק הכח המוגבל שביחס לתחתונים), יש כאן ג"כ את הבחינה הבלתי מוגבלת שמש"ה ממשיכה בתחתונים בפנימיות (ע"י בחינת "משה" שלמעלה מבחינת ממוצע המחבר, כנ"ל), כי בכוחו של משה לחבר את ב' הבחינות, כנ"ל באריכות.

הת' מנחם מענדל שי' ברגר

ישיבת תות"ל נתניה

לסיכום

נקודת השיחה בשפה פשוטה וברורה

העתיד - עכשיו!

אחד מייעודי הגאולה המפורטים בנבואותיו השמימיות של ישעיה נסוב אודות התוצאות ההרואיות של פעולות המשיח, ובלשון הנביא: "ושפט בין הגויים והוכיח לעמים רבים . . . וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

בהשפעתו של מלך המשיח, יעצרו אומות העולם מללחום זה עם זה ויהפכו את כלי נשקם לכלי עבודה, אשר על ידם יוסיפו בחיים ובכלכלת בני האדם. יחסי האומות והמדינות יהיו מאז - אך סביב נושאים של שלום ולא תהיה יותר מלחמה.

ביום שישי, כ"ו בשבט ה'תשנ"ב, ערב שבת פרשת משפטים - השבת בה נאמרה שיחה זו, התכנסו ראשי המעצמות הגדולות בעולם - ארצות הברית של אמריקה וברית המועצות של רוסיה - בכדי לדון באמנה חדשה לצמצום נשק אסטרטגי בין המדינות. החתימה ההיסטורית על אמנה זו עתידה לבטל כ-80% מכלל כלי הנשק הגרעיניים אשר היו מוצבים ברחבי העולם עד אז, ולשנות כליל את פני היחסים בין מדינות בעולם הרחב.

כל מאורע בעולם הוא בהשגחתו הפרטית של הבורא. יש לראות את הקשר הייחודי בין מאורעות העולם לזמן והמקום בו אנו נמצאים, וללמוד הוראה בעבודת ה' של כל יהודי, ובפרט בעבודתם העיקרית של בני ישראל בכל הזמנים - "להביא לימות המשיח".

אם כן, מפגש היסטורי זה של אומות העולם המתכנסים בכדי למנוע מלחמות, ובכדי להסב את השקעותיהם לצרכי שלום כמו כלכלת האזרחים ומשאבי אנוש,

הינו בעצם - התחלת קיומו של הייעוד הגאולתי של "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות".

עובדה זו מקבלת משנה תוקף מצד התקופה אשר בה אנו נמצאים - "זמן השיא" של ההתקרבות לגאולה, בה אפשר כבר לראות את התחלת פעולותיו של מלך המשיח על אומות העולם.

גם כיום, בזמן אשר הייעוד רק מתחיל ועדיין לא התקיים במלואו, ניכרת העובדה שהתגבשות שלום עולמי זה הינה בהשפעתו הישירה של משיח צדקנו. התכנסותם הנזכרת של ראשי המעצמות התקיימה בבניין האומות המאוחדות אשר ממוקם במדינה והעיר ניו יורק - אותה המדינה והעיר בה עומד 'בית רבינו שבבבל', בו בחר נשיא הדור למקום אשר ממנו תתחולל מהפכה תודעתית בעולם כולו, כהכנה לקראת ביאת המשיח - "תצא תורה" לכל בני הדור.

המאמצים המתמשכים של נשיא הדור הגיעו בשנים האחרונות לשיא חדש, בנפילת 'מסך הברזל' ונתינת חופש דת ליהודים בברית המועצות - מקום אשר עד אז התנגד קשות לשמירת תורה ומצוות. כהמשך לכך, הצטרפו ראשי מדינה זו לפעול גם ברמה הבינלאומית לביטול הנשק והסבת המשאבים לטובת האנושות.

מאורע היסטורי זה קשור גם לפרשה הנקראת בשבוע זה - פרשת משפטים. כשמה כן היא, דינים והליכות בין אדם לחברו. מצוות, אשר גם מובנים בשכל האדם, ויתכן שהם חקוקים בחוקי המדינות. יחסי חברה שכולם מחויבים אליהם ממילא.

עם זאת, מצוות אלו צריכים להיות מקוימים בפועל - לא מפני שהם נכונים לחברה, אלא אך ורק מפני היותם רצון וציווי ה'. יתר על כן, הסיבה לכך שמצוות אלו מובנים בשכל האדם ומקובלים בחברה תקינה - הינה מפני שה' ציווה על כך, ורק מסיבה זו נעשו גם חלק מדרישות ההיגיון האנושי.

הפסקת מלחמה הינה פעולה המובנת בשכל האדם, ולמרות זאת, שנים רבות כל כך ניהלו המדינות מלחמות כנגד היגיון. מכך מובן שלהסכם המדינות לפירוק כלי הנשק, אין סיבה טבעית; המניע להסכם זו העובדה שאנו מתקרבים יותר ויותר לזמן בו ציוותה התורה "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

הקדוש־ברוך־הוא, הוא הגורם בפועל - על ידי שלוחו משיח צדקנו - לשינויים המתרחשים בעולם ולהחלטות הנופלות בלבם של ראשי המעצמות - שיהיו בהתאם לרצונו, מצוותיו ותורתו.

מראי מקומות

מבט מעמיק על השיחה
על פי עיון במקורות נוספים

בדבר מלכות ש"פ משפטים תשנ"ב (ס"ה) מתייחס כ"ק אד"ש להחלטת והכרזת מנהיגי אומות העולם, שהיא מעין והתחלת קיום הנבואה של "וכתתו חרבותם לאתים".

הרבי מאריך ומדגיש, שאף שמניעת מלחמות הוא ענין פשוט ומובן ע"פ שכל אנושי - עם זאת הגיעו להחלטה זו דוקא בתקופה האחרונה, בעקבות הפסק דין ע"פ תורה שהגיע זמן הגאולה, ש"יעמוד מלך . . ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי", שפסק זה חדר בגדרי העולם, עד שאוה"ע מדעתם מכריזים על מצב של שלום - "וכתתו חרבותם לאתים".

סיבת הבנת המשפטים בשכל האדם

בקשר לכך, מביא הרבי את דברי רו"ל עה"פ "ואלה המשפטים" - "מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני": שגם קיום המצוות שבגדר "משפטים", המובנים ע"פ שכל האדם, צריך להיות בעיקר מצד "סיני" - ציווי הקב"ה, ולא בגלל הטעם.

ומוסיף הרבי בפירוש זה עומק נוסף: זה גופא שמצוות אלו הם "משפטים" שמובנים בשכל - הוא גם תוצאה של "סיני", כלומר, שהחיוב השכלי נוצר כתוצאה מציווי הקב"ה, ולולא ציווי גם שכל האדם לא היה מחייב אותם, כמו "הראשונים". אלא שבמצוות אלו התחדש גם שהקב"ה רצה ששכל האדם יבין אותם, ולכן בהם התלבש הרצון האלוקי בשכל.

נקודה זו מוזכרת במאמר ד"ה ואלה המשפטים תשמ"א (סה"מ מלוקט ח"ו ע' קג), בביאור הטעם שהציווי הראשון שנאמר בפרשתנו הוא "כי תקנה עבד עברי" (על אף היותו קשור עם צער לאדם) - כי בזה מרמז שהגישה הראשונה לקיום המשפטים צריכה להיות באופן של עבודת עבד - קבלת עול. וגם מה שמשדל להבין את המצווה בשכלו, זהו גם חלק מהקב"ע (ובדומה לכך מבאר בלקו"ש חלק ה' שיחת חוקת א').

ובהערה 13 שם מוסיף (כנ"ל) שזהו גם במצווה עצמה - שזה שהמצוות מובנים בשכל הוא בגלל שזהו רצון ה'.

אך במקום אחר בלקו"ש (חלק ל"ב עמ' 175) מבאר באופן אחר קצת - שהמשפטים הם דינים שבכללותם שכל האדם מחייבם מצד עצמו, גם לולי ציווי הקב"ה; ורק בפרטי המצווה שאינם מחייבים ע"פ שכל האדם מתבטא ענין החוקים שבהם - ציוויים של הקב"ה.

גילוי העצם בדינים הכי פשוטים

ויובן זה ע"פ המבואר במאמר ד"ה וכל העם תשד"מ, שמקשה מדוע במתן תורה היה רעש גדול וקולות וברקים - למרות שבעשרת הדברות ניתנו לכאורה ציוויים המחוייבים כבר ע"פ שכל האדם, שהיינו מקיימים אותם גם ללא ציווי ה', ולכן לכאורה אין בהם חידוש מיוחד.

ומתריך שם, ע"פ הידוע שענינו של מתן תורה היה ביטול הגזירה בין העליונים לתחתונים, והמשכת העצמות בגילוי בעולם ככל מקום. ולכן נאמרו במתן תורה דברים פשוטים דוקא, כי ע"פ הכלל ש"כל הגבוה ביותר יורד למקום הנמוך ביותר" - לכן גילוי העצמות שבתורה חודר ומתגלה דוקא בעולם הזה התחתון, ובו גופא בדברים הכי פשוטים ונמוכים (וענין זה מתאים למה שממשיך בס"ה בדבר מלכות - שבענין זה המשפטים הם "מוסיף על הראשונים", כלומר, שישנו חידוש בכך שהשכל האלוקי חודר גם בשכל האנושי).

ובזה מתבטא המעלה של המשפטים על החוקים - כי דוקא בהם מתגלה אמיתת העצם שלמעלה מכל גדר, עד שאינו מוגבל בזה שהוא למעלה מהשכל (חוקים), ולכן יכול הוא להתלבש גם בשכל האדם (ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות הערה 101).

ועל פי זה מבאר במאמר שם פירוש תיבת "לאמר" שבמ"ת - שהגשמי והתחתון עצמו נעשה האומר, כלומר, שהמשכת העצמות חדרה כל כך עד שנעשתה מצד ענינו של התחתון עצמו.

ואולי אפשר לומר, שנקודה זו היא המשך למבואר בדבר מלכות יתרו וכ"ב שבט - שעשיית הדירה בתחתונים היא דוקא באופן שגילוי העצמות בעולם הוא גם מצד התחתון עצמו. ובהמשך לכך, רואים זאת בהחלטת נציגי אומות העולם על "וכתתו חרבותם לאתים".

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

ויש להבין, מהו היחס שבין הענינים (פעולות הנשיא, ופסקי הדין) ומה מוסיף כל אחד: האם פעולותיו של הנשיא והמשיח שברור מצ"ע, לא יכולות להכשיר את העולם לגאולה, מבלי שייפסק פסק דין בתורה? ואם הן מצ"ע פועלות את הענין, מה מוסיפה הפסיקה בתורה?

ג. בסעיף ה': כשמבאר החידוש שבציוויים המובנים בשכל - "משפטים" - על "הראשונים", אומר: "שבציוויים אלה נתלבש רצונו של הקב"ה (שמצד עצמו הוא למעלה מהחכמה) גם בחכמתו ית' (בתורה)". ויש לעיין בלשון זו - שהרי לכאורה החידוש ב"משפטים" הוא שבהם רצונו של הקב"ה התלבש גם בשכל האדם; אבל זה שרצון ה' התלבש ב"חכמתו ית' (בתורה)", הוא לכאורה גם בכל הציוויים, כולל החוקים, שגם הם חלק מהתורה.

ד. בסעיף ח': מבאר "שגם בפרשת משפטים עצמה מרומז הקשר והשייכות לסיום זמן הגלות והתחלת הגאולה - ע"פ המבואר ב"פירושה" (של פרשת משפטים) בתושבע"פ"; ומפרט כיצד

א. בסעיף ג': בנוגע למעלת הזמן של יום שיש כ"ו בשבט, אומר: "ומודגש יותר בחיבור שניהם יחדיו - שיום כ"ו בחודש חל ביום הששי בשבוע, שהוא בדוגמת יום ששי דמעשה בראשית, יום ברוא אדה"ר, עיקר ותכלית הבריאה כולה, ועל ידי (ולאחרי) חידוש התהוותו (בכל יום ששי) נעשה חידוש התהוות הבריאה כולה". ויש לעיין, כיצד נוגע עניין זה, ש"חידוש התהוות האדם" קודם ל"חידוש התהוות הבריאה" לכאן - לביאור מעלת יום כ"ו שחל ביום השישי? [וכפי שמציין בתחילת קטע זה "ומודגש יותר" כו', כיצד קדימה זו של התהוות האדם, מדגישה את העניין המדובר בשיחה].

ב. בסעיפים ג'ו': בסעיף ג' מאריך אודות הגורם להחלטת מנהיגי המעצמות: פעולותיו של נשיא הדור - המשיח שברור - להכנת העולם לגאולה, שבזכותם העולם נעשה מוכשר להתחלת פעולתו של משיח ב"וכתתו חרבותם לאתים". ובסעיף ו' (לאחרי הביאור על "אף אלו מסיני") מוסיף, שהגורם לכך הוא פסקי הדין של נשיא הדור ושל הרבנים על כך שהגיע זמן הגאולה.

שכשיבוא משיח ויחזרו לקדש ע"פ הראיה יקבעו ב"ד שיהיה רק אדר אחד סמוך לניסן.

וצלה"ב הצריכותא שבב' הטעמים - שלכאורה, אם אד"ר שווה לאד"ש ואפילו נעלה יותר בנוגע לשייכותו לגאולה, מהי המעלה בזה (שייתכן) שב"ד יעשו רק אדר אחד.

ז. בכללות הביאור בשיחה: לאורך כל השיחה מבאר, שפגישת מנהיגי אוה"ע מורה על התחלת היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שזהו מפעולותיו של "נשיא דורנו המשיח שבדור" שהחל לפעול בעולם. ויש לעיין ולהתבונן, האם פעולה זו של משיח על האומות, יכולה לבוא מצד היותו "משיח שבדור" - והיינו ה"ראוי להיות משיח" שישנו בכל דור ובכל תקופה, או שפעולה זו קשורה עם שלב מתקדם יותר של משיח, שהוא "בחזקת משיח" וכיו"ב.

דהנה בסעיף ו' בשיחה אומר: "שהחלטת והכרות מנהיגי אוה"ע . . היא, כתוצאה מהחלטת והכרות "מלכי רבנן" . . וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בדאי". שמביטוי זה משמע, שפעולה זו קשורה עם פס"ד אודות זה שהגיע זמן הגאולה ו"בחזקת משיח". ולאידך, לאורך כל השיחה מציין שפעולה נעשית מצד ה"משיח שבדור", ואינו מציין שלב מתקדם יותר.

דיני הפרשה בתושבע"פ נמצאים בשלושת המסכתות - בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא, הרומזות לשלוש גלויות, ו"בבא בתרא" רומזת לסיום וגמר הגלות, וכן לגאולה.

ויש לעיין בזה, שלכאורה על פי הביאור נמצא שעיקר "פירושה" של פרשת משפטים רומז על הגלות ועניני ה"נזיקין" שבה, ורק מסכת ב"ב מרמזת (בחלקה על סיום הגלות, ובחלקה) על הגאולה. ויתירה מזו, שדוקא מסכת ב"ב היא הכי פחות שייכת לפרשה, שהרי רובה סברות וכו' שאינן מפורשות בתורה (כמובא בשיחה), ועיקר המפורש בתורה הוא ה"נזיקין" שבמסכתות ב"ק וב"מ. ויש להבין הענין בזה.

ה. שם: מביא כמה וכמה סוגיות בענייני משיח וגאולה המופיעות במסכת בבא בתרא. ובהערה 81 כותב: "להעיר שבמסכת ב"ב (עה, ב) נתבאר ש"משיח" נקרא על שמו של הקב"ה... ויש לדקדק, מדוע סוגיא זו אודות "שמו של משיח" מופיעה רק בהערה, ואינה מופיעה בין כל הסוגיות אותם מביא בגוף השיחה: סעודת הצדיקים, "ושמתי כדכד שמשותיך", חלוקת הארץ לעת"ל וכו' ?

ו. בסעיף י"ב: מבאר מדוע "מיסמך גאולה לגאולה" קאי לא רק על אדר שני (הסמוך לניסן) אלא גם על אדר ראשון (הסמוך לשבט), כי: (א) מוכח מהמשנה שאד"ר שווה לאד"ש בכל הענינים, ואדרבה, הוא "ראשון" ונעלה יותר, וכך גם בקשר לשייכותו לגאולה. (ב) ייתכן

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

החיילת בצ"ה רבקה בת הני"ה לאה שתחיל' הענדל
לרגל הולדתה בי"ז שבט ה'תשע"ט

שתגדל לתורה לחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר
לנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' אברהם ב"ר שמואל חי הכהן

נלב"ע ביום הש"ק י"ג שבט ה'תשע"ט

ויה"ר שתיכף ומיד יקויים הייעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' -
והוא בתוכם, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
תיכף ומיד ממש

